

РЕШЕНИЕ

№ 2549

гр. София, 30.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА

като разгледа докладваното от ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20221110212585 по описа за 2022
година

Производството е по реда на Раздел V, Глава III от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 653331 - F643557 от 08.08.2022г., издадено от Заместник Директора на ТД на НАП София, с което на *** за извършено нарушение по чл.124, ал.2, вр. чл.182, ал.1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), на основание чл.53, вр. чл.83 от ЗАНН и чл.182, ал.1 от ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 2319,81 лв. (две хиляди триста и деветнадесети лева и осемдесет и една стотинки).

В жалбата на *** (подадена чрез адв. В.) се посочва, че НП е незаконосъобразно, неправилно, издадено в противоречие с материално-правните разпоредби и при съществено нарушение на административно-производствените правила. Признава се, че Дружеството – жалбоподател е пропуснало да отрази въпросните фактури за конкретния месец и се твърди, че ги е посочило в СД по ЗДДС и в дневник-продажби за следващия данъчен период, т.е. претендира се да е отстранило пропуска без забава, като данък ДДС е бил внесен в месеца, в който е деклариран. Прави се извод, че Дружеството не цели ошетяване на бюджета или невнасяне на дължимите данъци. Акцентира се върху това, че не са настъпили вреди за фиска. Иска се съдът да приложи чл.28 от ЗАНН. С издаването на Наказателното постановление Дружеството плащало два пъти един и същ данък, тъй като веднъж е внесен данък ДДС и втори път му е наложена санкция в размер на 100 % от данъка. Поради това се твърди, че НП е незаконосъобразно. Грешно била определена санкцията в размер на целия данък ДДС по отразените фактури. Претендират се и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Не било ясно за какво се ангажира административната отговорност

на *** – дали за това, че не са отразени въпросните фактури в данъчния период или за това, че не са отразени в регистрите по ЗДДС в следващия данъчен период. Ако е налице първата хипотеза – деянието би следвало да е съставомерно по чл.124, ал.2, предл.1 от ЗДДС. Ако е налице втората хипотеза – нарушение не е налице. Като се цитира чл.124, ал.2 от ЗДДС в жалбата се твърди, че нарушението може да се изразява, както в неотразяване в дневника за продажбите за съответния данъчен период на издадения от или от името на задълженото данъчно лице данъчни документи, така и в неотразяване на отчетите за извършените продажби. Критикува се актосъставителят, че не е посочил коя от двете хипотези има предвид. Сочи се, че към датата на съставянето на Акта нарушението не е съществувало, тъй като неговите последици били отстранени по предвидения в чл.126 от ЗДДС ред. Доколкото грешката била коригирана по инициатива на санкциониращия субект, доброволно и добросъвестно, а не в резултат на данъчно-осигурителен контрол, нарушението следвало да се квалифицира като маловажно и наказващият орган да предупреди нарушителя, още повече, че не се целяло ощетяване на фиска. Иска се СРС да отмени или измени Наказателното постановление, вкл. и да се приложи нормата на чл.28 от ЗАНН. Алтернативно се иска съдът да приложи чл.180, ал.4 от ЗДДС, вр. чл.63 от ЗАНН и да намали определената санкция.

В съдебно заседание на 14.12.2022г. жалбоподателят *** не изпраща представител. Не се явява пред СРС и адв. В., въпреки че е редовно призована. Съответно от страна на Дружеството-жалбоподател не вземат становище по съществото на спора.

В писмено становище с вх. № 264558/30.11.2022г. *** (чрез адв. В.) заявява, че поддържа жалбата. Преповтарят се доводите от жалбата и се иска да бъдат присъдени в полза на жалбоподателя направените по делото разноски, във връзка с което се представя договор за правна защита и съдействие, както и списък с разноски.

Въззиваемата страна – Заместник директор на ТД на НАП София – се представлява от юрк. Митева. В съдебно заседание на 14.12.2022г. тя заявява, че оспорва жалбата. По време на съдебните прения пред СРС юрк. Митева пледира за постановяване на решение, с което жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана, а процесното Наказателно постановление да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, издадено в изискуемата от закона форма, от компетентен орган, в рамките на правомощията му и съдържащо всички нормативно определени реквизити. Процесуалният представител на въззиваемата страна се позовава на показанията на актосъставителя и твърди, че това не е единственото нарушение по чл.124, ал.2 от ЗДДС на ***. Освен това юрк. Митева прави и възражение за прекомерност на поискания адвокатски хонорар и с оглед изхода на делото претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и релевираните от страните доводи, приема за установено следното от **фактическа страна** :

Свидетелката Силвия АН. (главен инспектор по приходите в ТД на НАП София, Дирекция „Контрол“, Отдел „Проверки“, Сектор „Проверки“, изнесено работно място -

Перник) извършила проверка на Дружеството – жалбоподател. В хода на тази проверка св. АН. установила, че има множество издадени фактури за продажби, касаещи различни данъчни периоди, които не били отразени в дневниците за продажби за месеците, в които са издадени и в справките – декларации /СД/ за съответния период. Поради това св. АН. предприела по-детайлна проверка и установила, че *** е издало следните фактури през месец януари 2021г. : фактура № 1000002870/04.01.2021г. (за 821,10 лева, от които 136,85 лв. е ДДС), фактура № 1000002871/04.01.2021г. (за 594,00 лева, от които 99,00 лв. е ДДС), фактура № 1000002872/04.01.2021г. (за 1944,00 лева, от които 324,00 лв. е ДДС), фактура № 1000002877/04.01.2021г. (за 792,00 лева, от които 132,00 лв. е ДДС), фактура № *****/05.01.2021г. (за 523,20 лева, от които 87,20 лв. е ДДС), фактура № 1000002885/06.01.2021г. (за 780,00 лева, от които 130,00 лв. е ДДС), фактура № 1000002895/12.01.2021г. (за 724,80 лева, от които 120,80 лв. е ДДС), фактура № 1000002898/12.01.2021г. (за 656,81 лева, от които 109,47 лв. е ДДС), фактура № 1000002899/12.01.2021г. (за 435,00 лева, от които 72,50 лв. е ДДС), фактура № 1000002903/14.01.2021г. (за 246,00 лева, от които 41,00 лв. е ДДС), фактура № 1000002904/14.01.2021г. (за 1633,50 лева, от които 272,25 лв. е ДДС), фактура № 1000002905/14.01.2021г. (за 594,00 лева, от които 99,00 лв. е ДДС), фактура № 1000002911/15.01.2021г. (за 251,40 лева, от които 41,90 лв. е ДДС), фактура № 1000002912/18.01.2021г. (за 768,00 лева, от които 128,00 лв. е ДДС), фактура № 1000002918/19.01.2021г. (за 432,00 лева, от които 72,00 лв. е ДДС), фактура № 1000002926/21.01.2021г. (за 268,20 лева, от които 44,70 лв. е ДДС), фактура № 1000002930/22.01.2021г. (за 441,00 лева, от които 73,50 лв. е ДДС), фактура № 1000002935/26.01.2021г. (за 392,04 лева, от които 65,34 лв. е ДДС), фактура № *****/26.01.2021г. (за 432,00 лева, от които 72,00 лв. е ДДС), фактура № 1000002937/27.01.2021г. (за 214,80 лева, от които 35,80 лв. е ДДС), фактура № 1000002948/29.01.2021г. (за 750,00 лева, от които 125,00 лв. е ДДС) и фактура № 1000002949/29.01.2021г. (за 225,00 лева, от които 37,50 лв. е ДДС), но същите не били включени в дневниците за продажби на *** за данъчния период януари 2021г., както и в справка-декларация за данък върху добавената стойност с вх. № 22111183239 от 12.02.2021г., отнасяща се за данъчния период януари 2021г. Цитираните по-горе фактури били отразени в справка-декларация за данък върху добавената стойност с вх. № 22111200370 от 14.04.2021г. (отнасяща се за данъчния период месец март 2021г.) и в дневниците за продажби на Дружеството за данъчния период март 2021г. Свидетелката АН. приела, че неотразяването на посочените фактури в дневниците за продажби за месец януари 2021г. и в справката-декларация за данък върху добавената стойност за данъчния период януари 2021г. е довело до по-малък размер на данък ДДС за посочения период. Начисленият по посочените по-горе фактури данък ДДС е в размер на 2319,81 лева и според св. АН. е следвало да бъде внесен в бюджета до 15.02.2021г., а е внесен на 14.04.2021г.

За тези констатации св. Силвия АН. (в присъствието на двама свидетели при съставянето и връчването на Акта – В.Л. и Т.Л.) съставила срещу *** Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № F643557 от 21.02.2022г. за нарушение по чл.124,

ал.2, вр. чл.182, ал.1 от ЗДДС, извършено на 16.02.2021г. Актът бил връчен срещу подпис на пълномощник на *** на 21.02.2022г.

Въз основа на горесцитирания Акт за установяване на административно нарушение и при същите фактически положения като изложените в него е издадено обжалваното Наказателно постановление № 653331 - F643557 от 08.08.2022г., с което Заместник директорът на ТД на НАП София е санкционирал *** за извършено нарушение по чл.124, ал.2, вр. чл.182, ал.1 от ЗДДС, на основание чл.53, вр. чл.83 от ЗАНН и чл.182, ал.1 от ЗДДС, за данъчен период месец януари 2021г. с имуществена санкция в размер на 2319,81 лева.

Наказателното постановление е получено от пълномощник на *** на 01.09.2022г. и е обжалвано чрез ТД на НАП София до СРС с жалба с вх. № 53-06-7601 от 09.09.2022г.

Тази фактическа обстановка съдът извежда след анализ на събраните по делото писмени и гласни **доказателства** - показанията на св. АН.; АУАН № F643557 от 21.02.2022г.; Приложение № F643557/21.02.2022г. към АУАН; пълномощно; справка-декларация за данък върху добавената стойност с вх. № 2211183239/12.02.2021г.; дневници – продажби на *** за януари 2021г.; справка-декларация за данък върху добавената стойност с вх. № 22111200370/14.04.2021г.; дневници – продажби на *** за март 2021г.; фактура № 1000002870 от 04.01.2021г.; фактура № 1000002871 от 04.01.2021г.; фактура № 1000002872 от 04.01.2021г.; фактура № 1000002877 от 04.01.2021г.; фактура № ***** от 05.01.2021г.; фактура № 1000002885 от 06.01.2021г.; фактура № 1000002895 от 12.01.2021г.; фактура № 1000002898 от 12.01.2021г.; фактура № 1000002899 от 12.01.2021г.; фактура № 1000002903 от 14.01.2021г.; фактура № 1000002904 от 14.01.2021г.; фактура № 1000002905 от 14.01.2021г.; фактура № 1000002911 от 15.01.2021г.; фактура № 1000002912 от 18.01.2021г.; фактура № 1000002918 от 19.01.2021г.; фактура № 1000002926 от 21.01.2021г.; фактура № 1000002930 от 22.01.2021г.; фактура № 1000002935 от 26.01.2021г.; фактура № ***** от 26.01.2021г.; фактура № 1000002937 от 27.01.2021г.; фактура № 1000002948 от 29.01.2021г.; фактура № 1000002949 от 29.01.2021г.; справка за съставени АУАН и НП за нарушения по чл.124, ал.2 от ЗДДС на ***; Заповеди на Изпълнителния директор на НАП с № 667/30.09.2021г. и с № ЗЦУ-1149/25.08.2020г., както и Заповед на и.д. Директор на ТД на НАП София с № 620/15.09.2021г.

Показанията на св. Силвия АН. са информативни, относими, обективни, достоверни и непредубедени. Те намират изцяло опора в събрания по делото писмен доказателствен материал. Поради това съдът ги кредитира напълно.

Цитираните по-горе писмени доказателства са информативни, достоверни, обективни и еднопосочни. Те се подкрепят и от свидетелските показания. Поради това съдът ги кредитира изцяло.

Приложените на лист 26-47 от делото фактури са обективни и с достоверна дата. Поради това съдът ги кредитира и приема, че на посочените в тях дати Дружеството – жалбоподател е издало съответните фактури за посочените изделия за стойност, записана в документите. Именно от съвкупната преценка на тези фактури и посочения размер на данък

ДДС във всяка от тях, чрез прост математически сбор, се установява, че общият размер на начисления и дължим данък ДДС по фактури с № 1000002870/04.01.2021г., с № 1000002871/04.01.2021г., с № 1000002872/04.01.2021г., с № 1000002877/04.01.2021г., с № *****/05.01.2021г., с № 1000002885/06.01.2021г., с № 1000002895/12.01.2021г., с № 1000002898/12.01.2021г., с № 1000002899/12.01.2021г., с № 1000002903/14.01.2021г., с № 1000002904/14.01.2021г., с № 1000002905/14.01.2021г., с № 1000002911/15.01.2021г., с № 1000002912/18.01.2021г., с № 1000002918/19.01.2021г., с № 1000002926/21.01.2021г., с № 1000002930/22.01.2021г., с № 1000002935/26.01.2021г., с № *****/26.01.2021г., с № 1000002937/27.01.2021г., с № 1000002948/29.01.2021г. и с № 1000002949/29.01.2021г. е в размер на 2319,81 лева.

Справките-декларации за данък върху добавената стойност с вх. № 2211183239 от 12.02.2021г. и с вх. № 22111200370 от 14.04.2021г., както и дневници – продажби на *** за януари и март 2021г. също следва да се кредитират от съда, тъй като обективни, непредубедени и достоверни писмени доказателства. От съвкупната им преценка се установява, че цитираните по-горе фактури по номер и дата не са били включени в дневниците за продажби на *** за данъчния период януари 2021г. и в справка-декларация за данък върху добавената стойност с вх. № 2211183239 от 12.02.2021г., а са били отразени в справка-декларация за данък върху добавената стойност с вх. № 22111200370 от 14.04.2021г. и в дневниците за продажби на Дружеството – жалбоподател за данъчния период март 2021г.

Констатациите от АУАН № F643557 от 21.02.2022г. намират изцяло опора в кредитираните по-горе гласни и писмени доказателства. Поради това съдът се доверява и на Акта. Приложение № F643557/21.02.2022г. към АУАН няма съществено значение за решаването на спора по същество, но доколкото е съставен този документ и същият се явява част от доказателствената маса, като същевременно е достоверен и незаинтересован от изхода на спора – съдът кредитира и него.

На лист 15-16 от делото е приложено пълномощно. То е обективно съществуващо и непредубедено писмено доказателство, което съдът няма основание да не кредитира. Въз основа на пълномощното СРС приема, че преписи от АУАН и НП са връчени на пълномощник на ***.

Справката за съставени АУАН и НП за нарушения по чл.124, ал.2 от ЗДДС на *** (приложена на лист 50-51 от делото) намира опора в показанията на св. АН. и същевременно не се опровергава от нито едно друго, събрано по делото доказателство. Поради това съдът я кредитира и приема, че оцените АУАН и НП не са единствените за ***, както и че Дружеството – жалбоподател има и други извършени нарушения по чл.124, ал.2 от ЗДДС.

По отношение на Заповедите на Изпълнителния директор на НАП и на и.д. Директора на ТД на НАП София настоящият съдебен състав счита, че доколкото те изхождат от държавен орган и разполагат с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства, следва да се кредитират. Въз основа на Заповед № 667/30.09.2021г. на Изпълнителния директор на НАП и точка 1.3. от Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020г. на

Изпълнителния директор на НАП, на основание чл.193, ал.2 от ЗДДС се доказва, че Пламен Найденов Георгиев (като Заместник директор на ТД на НАП София след 19.11.2021г.) е можел да издава Наказателни постановления, вкл. и проценото НП от 08.08.2022г. С оглед нормата на чл.7, ал.1, т.4 от Закона за Националната агенция по приходите, чл.193, ал.2 от ЗДДС, точка 2.1. от Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020г. на Изпълнителния директор на НАП и Заповед № 620/15.09.2021г. на и.д. Директор на ТД на НАП София се установява, че Силвия Георгиева АН. като „главен инспектор по приходите“ в ТД на НАП София, Дирекция „Контрол“, Отдел „Проверки“, сектор „Проверки“, изнесено работно място – Перник се явява „орган по приходите“ и има правото да съставя АУАН. Горезагаданото означава, че АУАН и издаденото въз основа на него Наказателно постановление изхождат от компетентни лица.

От съвкупната преценка на всички събрани по делото писмени и гласни доказателства и по аргумент от чл.84 от ЗАНН, вр. чл.305, ал.3, изр.2 от НПК съдът прие за безспорно установена описаната по-горе фактическа обстановка, доколкото между доказателствата не са налице противоречия, обосноваващи необходимостта от по-задълбочен доказателствен анализ.

При така установената фактическа обстановка и направения по-горе доказателствен анализ, съдът достигна до следните **правни изводи** :

Жалбоподателят е юридическо лице, срещу което е съставено обжалваното Наказателно постановление. Жалбата е подадена в законоустановения срок от оправомощено за това лице срещу акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което СРС приема, че подадената жалба е процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

Актът за установяване на административно нарушение и Наказателното постановление са издадени от оправомощени за това лица (съгласно изложените по-горе мотиви) и при спазване на реквизитите по чл.42, респ. чл.57, ал.1 от ЗАНН. Нарушението е разбираемо и ясно описано. Изрично са фиксирани датата и мястото на извършване на нарушението (16.02.2021г. /денят, следващ крайния срок за подаване на регистър покупки и СД по ДДС за периода месец януари 2021г./ в офис „Красно село“ при ТД на НАП София /доколкото там е следвало Дружеството да подаде СД по ЗДДС и отчетните регистри по чл.124, ал.2 от ЗДДС/). Отбелязана е и датата на установяване на нарушението (25.11.2021г.). Налице е съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението в АУАН и в Наказателното постановление. Доколкото процесното нарушение се явява „данъчно“, считано от 16.02.2021г. до датата на съставяне на АУАН (21.02.2022г.) не е изтекъл срок по-голям от 2 години. От откриването на нарушителя на 25.11.2021г. до съставянето на Акта не е изтекъл срок, надвишаващ 3 месеца. От съставянето на Акта (на 21.02.2022г.) до издаване на НП (на 08.08.2022г.) не са минали повече от 6 месеца. Поради това СРС приема, че са спазени преклузивните срокове по чл.34 от ЗАНН.

Според чл.52, ал.1 от ЗАНН наказващият орган е длъжен да се произнесе по

административно - наказателната преписка в месечен срок от получаването ѝ. Неспазването на този срок, обаче, не води до прекратяване на административното производство, нито до незаконосъобразност на Наказателното постановление, тъй като срокът по чл.52, ал.1 от ЗАНН не е преклузивен, а е инструктивен и осигурява само бързото произнасяне на административните органи по преписките (в този смисъл е Решение на СРС по НАХД № 341/22.02.2001г., влязло в сила на 14.03.2001г. и много други). Поради това изготвянето на Наказателното постановление след 1-месечния срок по чл.52, ал.1 от ЗАНН в случая не е съществено процесуално нарушение.

С оглед на посочените до тук съображения съдът приема, че в хода на административно – наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват предпоставка за отмяна на Наказателното постановление на формално основание. Обвинението е ясно и разбираемо формулирано. Не е ограничено правото на защита на наказаното лице. Ето защо спорът следва да се реши по същество.

Съгласно чл.124, ал.2 от ЗДДС регистрираното по ЗДДС лице е длъжно да отрази издадените от него или от негово име данъчни документи, както и отчетите за извършените продажби по чл.119 от ЗДДС в дневника за продажбите за данъчния период, през който са издадени. Регистрираното лице е длъжно да отрази информацията от регистъра по чл.123, ал.5 от ЗДДС в дневника за продажбите за данъчния период, през който тази информация или промените в нея са отразени в този регистър, включително при замяна на лицето по чл.15а, ал.2, т.3 от ЗДДС и връщане на стоките в държавата членка, от която са били изпратени или транспортирани, като съдържанието на информацията и начинът на нейното отразяване се определят с правилника за прилагане на закона. За всеки данъчен период регистрираното лице подава справка декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл.124 от ЗДДС. Заедно със справка декларацията регистрираното лице подава и отчетните регистри по чл.124 от ЗДДС за съответния данъчен период. Справките - декларации и отчетните регистри се подават до 14-то число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят (според чл.125, ал.1, ал.3 и ал.5 от ЗДДС). От тук съответно следва, че всяко регистрирано по ЗДДС лице е длъжно до 14-то число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят документите да е подало справка – декларация и отчетен регистър, в който да е отразило данъчните документи, както и отчетите за извършени продажби в дневника за продажбите за данъчния период, през който са издадени. За данъчния период януари 2021г. това следва да е станало до 15.02.2021г. включително /доколкото 14.02.2021г. е неделя, а първият следващ работен ден е 15.02.2021г. -понеделник/. Като отразява фактури с № 1000002870/04.01.2021г., с № 1000002871/04.01.2021г., с № 1000002872/04.01.2021г., с № 1000002877/04.01.2021г., с № *****/05.01.2021г., с № 1000002885/06.01.2021г., с № 1000002895/12.01.2021г., с № 1000002898/12.01.2021г., с № 1000002899/12.01.2021г., с № 1000002903/14.01.2021г., с № 1000002904/14.01.2021г., с № 1000002905/14.01.2021г., с № 1000002911/15.01.2021г., с № 1000002912/18.01.2021г., с № 1000002918/19.01.2021г., с № 1000002926/21.01.2021г., с № 1000002930/22.01.2021г., с № 1000002935/26.01.2021г., с № *****/26.01.2021г., с №

1000002937/27.01.2021г., с № 1000002948/29.01.2021г. и с № 1000002949/29.01.2021г. не в дневниците за продажби на *** за януари 2021г., а в дневниците за продажби на *** за март 2021г. и съответно въз основа на тези отчетни регистри Дружеството – жалбоподател отразява въпросните фактури не в СД по ДДС за данъчния период януари 2021г., а в СД по ДДС за данъчния период март 2021г. (едва на дата 14.04.2021г.) Дружеството – жалбоподател реализира от обективна страна фактическия състав на нарушението по чл.124, ал.2 от ЗДДС.

Нарушението е формално - с неотразяване на фактурите в дневника за продажби за данъчния период януари 2021г. до 15.02.2021г. включително нарушението е довършено. В случая са без значение причините, поради които не е реализирано процесното отразяване на фактурите. Ирелевантно е и кой, респ. кога е установил пропускът, дали това е станало преди или след проверката на НАП. Проявената инициативност от страна на Дружеството – жалбоподател (изразяваща се в отразяването на цитираните в АУАН и НП фактури в дневниците за продажби за данъчния период март 2021г., а от там и в СД по ДДС с вх. № 22111200370 от 14.04.2021г.) би имало значение единствено като смекчаващо отговорността обстоятелство. Правната възможност, която чл.126 от ЗДДС дава на задължените по ЗДДС лица не изключва носенето на административна отговорност за нарушение по чл.124, ал.2, вр. чл.125, ал.1, ал.3 и ал.5 от ЗДДС, тъй като срокът по чл.125, ал.5 от ЗДДС не се удължава (видно от чл.126, ал.3 от ЗДДС). Нормата на чл.126 от ЗДДС е насочена към вярно отразяване на документи в съответните регистри, вкл. и след изтичането на срока по чл.125, ал.5 от ЗДДС. Както стана ясно и по – горе нарушението по чл.124, ал.2 от ЗДДС е формално и се явява довършено с изтичането на срока по чл.125, ал.5 от ЗДДС и неотразяването на фактурите в съответните дневници за продажби. Поради това развитите в жалбата доводи за инициативата на санкционираното лице да коригира данните и за прилагане на чл.126 от ЗДДС не се приемат като оневиняващи обстоятелства от съдебния състав.

От събраните по делото гласни и писмени доказателства се установява, че *** не е отразило фактури с № 1000002870/04.01.2021г., с № 1000002871/04.01.2021г., с № 1000002872/04.01.2021г., с № 1000002877/04.01.2021г., с № *****/05.01.2021г., с № 1000002885/06.01.2021г., с № 1000002895/12.01.2021г., с № 1000002898/12.01.2021г., с № 1000002899/12.01.2021г., с № 1000002903/14.01.2021г., с № 1000002904/14.01.2021г., с № 1000002905/14.01.2021г., с № 1000002911/15.01.2021г., с № 1000002912/18.01.2021г., с № 1000002918/19.01.2021г., с № 1000002926/21.01.2021г., с № 1000002930/22.01.2021г., с № 1000002935/26.01.2021г., с № *****/26.01.2021г., с № 1000002937/27.01.2021г., с № 1000002948/29.01.2021г. и с № 1000002949/29.01.2021г. в дневниците за продажби за януари 2021г. в законоустановения срок до 15.02.2021г. /до първия следващ работен ден след 14.02.2021г. – неделя/ и това отразяване е било направено от Дружеството – жалбоподател едва на 14.04.2021г. От тук следва, че *** е осъществило от обективна страна състава на нарушението по чл.124, ал.2, вр. чл.182, ал.1 от ЗДДС. В случая нарушението е реализирано чрез бездействие – неотразяване на фактурите в дневника за продажби за данъчния период януари 2021г. Следва да се посочи, че процесното нарушение се изразява в бездействие от

страна на задълженото по ЗДДС лице да отрази в случая посочените по-горе фактури в дневника за продажби за данъчния период януари 2021г. Съдебната практика (например Решение № 684/08.02.2016г. на Административен съд – София град, XIV касационен състав, Решение № 8019/19.12.2014г. на Административен съд – София град, VIII касационен състав, Решение № 6518/28.10.2016г. на Административен съд – София град, VIII касационен състав, Решение № 880/15.02.2016г. на Административен съд – София град, IV касационен състав, Решение № 7237/23.11.2015г. на Административен съд – София град, VI касационен състав и други) счита, че при нарушенията, осъществявани чрез бездействие, до извършване на дължимото действие нарушението се осъществява от субекта непрекъснато, т.е. налице е т. нар. „продължено нарушение“ (в някои съдебни решения на АССГ наричано „продължавано“). Бездействието на задълженото по ЗДДС лице е едно трайно състояние, което е налично от деня, в който вече е изтекъл срокът по чл.125, ал.5, вр. чл.124, ал.2 от ЗДДС, на всяка следваща дата, до момента, в който лицето извърши дължимото по закон отразяване на фактурите - в случая това е датата на подаване на СД по ДДС с вх. № 22111200370 от 14.04.2021г.

Отразяването на въпросните фактури в дневниците за продажби на *** за данъчния период март 2021г. и съответно в СД по ДДС с вх. № 22111200370/14.04.2021г. следва по време датата 15.02.2021г. Поради това то се явява ирелевантно за съставомерността на самото нарушение и има значение единствено за края на периода, в който нарушението е траело, т.е. за срока на закъснението.

Съгласно нормата на чл.124, вр. чл.125 от ЗДДС задължено лице е съответното регистрирано по ДДС лице, т.е. търговецът – доставчик по фактурите : ***.

Административната отговорност на юридическите лица е нарочно уредена в закона. Тя е обективна и безвиновна. Поради това съдът приема нарушението за доказано и от субективна страна.

Съгласно чл.182, ал.1 от ЗДДС регистрирано лице, което не отрази издадения данъчен документ в отчетните регистри за съответния данъчен период, което води до определяне на данъка в по-малък размер, се наказва с имуществена санкция /за юридическите лица и едноличните търговци/ в размер на определения в по-малък размер данък, но не по-малко от 1000 лева. От гореизложеното следва, че за данъчния период януари 2021г., доколкото *** /като регистрирано по ЗДДС и съответно административно – наказателно отговорно лице по този закон/ не е отразило посочените по-горе фактури в дневниците за продажби /т.е. в отчетните регистри по чл.124 от ЗДДС/ в законоустановения срок /до 15.02.2021г./ и така е определен по-малък данък ДДС, следва да понесе предвидената в закона имуществена санкция за това си бездействие. Размерът на имуществената санкция е отнапред определен в закона и в случая се равнява на определения в по-малък размер данък. За данъчния период януари 2021г. *** не е отразило посочените по-горе фактури в отчетните регистри в установения в чл.125, ал.5 от ЗДДС срок и така се е стигнало до определяне на ДДС с 2319,81 лева по-малко от реално дължимия данък. За това нарушение на основание чл.182, ал.1 от ЗДДС Дружеството – жалбоподател следва да бъде

административно наказано с имуществена санкция в размер, равняващ се като стойност на определения по-малък размер данък, но задължително не по-малко от 1000 лева. В случая за данъчния период януари 2021г. е бил определен данък ДДС с 2319,81 лева по-малко от реално дължимия данък, тъй като въпросните фактури не са били включени и съответно дължимият по тях данък ДДС в общ размер на 2319,81 лева не е бил платен. При това положение имуществената санкция следва да бъде отмерена в размер на 2319,81 лева, тъй като това е над законовия минимум по чл.182, ал.1 от ЗДДС /над 1000 лева/ и същевременно отговаря като размер на определения по-малък размер на данък ДДС за януари 2021г. Указаният отнапред в закона начин на индивидуализиране на имуществената санкция по чл.182, ал.1 от ЗДДС не позволява на съда да прави преценка на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства. Доколкото определения от съда размер на имуществената санкция съвпада изцяло с посочения в атакуваното НП, съдът счита, че са неоснователни и претенциите на жалбоподателя относно размера на наложеното му административно наказание.

Във връзка с позоваването от страна на жалбоподателя на нормата на чл.28 от ЗАНН, този съдебен състав следва да посочи, че в случая бездействието на Дружеството е било за повече от месец. Освен това касае много на брой неотразени фактури. По делото са налице данни и за други /не малко на брой/ нарушения по чл.124, ал.2 от ЗДДС на ***. Само защото Дружеството – жалбоподател само е предприело действия за отразяване /макар и след законоустановения срок/ на въпросните фактури не следва да се приема, че деянието е маловажно, при условие, че това нарушение не е инцидентна проява, касае много на брой фактури и няма нито изключителни, нито многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства. Поради това не следва да се уважава искането на жалбоподателя за прилагане на чл.28 от ЗАНН.

Водим от гореизложеното и доколкото съдът не намери основания, поради които да отмени или измени атакуваното Наказателно постановление, прие за правилно и законосъобразно да го потвърди изцяло.

С оглед изхода на делото на жалбоподателя не се дължат разноси. На основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН учредението, чийто орган е издал процесното НП (т.е. НАП) има право на юрисконсултско възнаграждение – доколкото съдът потвърждава Наказателното постановление и по време на съдебните прения пред СРС – 10 състав процесуалният представител на въззиваемата страна е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН в настоящото производство страните имат право да им се присъждат разноси по реда на АПК. Когато страната е била защитавана от юрисконсулт, както в случая, на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН в полза на НАП следва да се присъди възнаграждение в размер, определен от съда. Според чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ заплащането на правната помощ следва да е съобразено с вида и количеството на извършената дейност и да се определи според Наредбата за заплащането на правната помощ. В чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ пише, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН (каквото е настоящото) може да бъде

от 80 до 150 лева. В случая по настоящото дело е имало едно открито съдебно заседание пред СРС – 10 състав с участието на юрк. Митева. Правният спор не се отличава с правна сложност. С оглед броя на фактурите е налице необходимост от известна фактическа прецизност при ангажиране на административната отговорност на ***. Поради това Дружеството - жалбоподател следва да бъде осъдено да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер около средния, предвиден в Наредбата за заплащането на правната помощ, т.е. 110 (сто и десет) лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 653331 - F643557 от 08.08.2022г., с което Заместник директорът на ТД на НАП София е санкционирал *** на основание чл.53, вр. чл.83 от ЗАНН и чл.182, ал.1 от ЗДДС с имуществена санкция в размер на 2319,81 лева (две хиляди триста и деветнадесети лева и осемдесет и една стотинки) за извършено нарушение по чл.124, ал.2, вр. чл.182, ал.1 от ЗДДС.

ОСЪЖДА *** с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление : ****, с управител и едноличен собственик на капитала В.В.Х. да заплати на **Националната агенция по приходите** за направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение **сумата от 110 (сто и десет) лева.**

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – София град по реда на глава XII от АПК в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____